

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 32Ek/1645/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118373416
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Dubníček
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6118373416.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica vo veci exekúcie oprávneného: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zastúpený právnym zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubáňiho 16, 811 04 Bratislava, proti povinnému: I. F., T.. XX.XX.XXXX, U. H. C. N. XXX/XX, XXX XX Č. H. o vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 67,03 Eur s príslušenstvom, vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. Ján Debnár, so sídlom exekútorského úradu Krné 84, 962 12 Detva, pod sp. zn. 199EX 509/18, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, takto

rozhodol:

I. Súd návrh povinného na zastavenie exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. Ján Debnár, so sídlom exekútorského úradu Krné 84, 962 12 Detva, pod sp. zn. 199EX 509/18
z a m i e t a.

II. Oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov vo výške 43,44 Eur, ktoré budú vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 08.11.2018 domáhal od povinného vymoženiu 67,03 Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozhodcovský rozsudok spisová značka 253/08/15 zo dňa 03.06.2016, ktorý vydal Slovenský arbitrážny súd, zriadený Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o.

2. Okresný súd Banská Bystrica dňa 21.11.2018 poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Ján Debnár vydaním poverenia pod sp. zn. 32Ek/1645/2018 s európskym spisovým identifikačným číslom: ECLI:SK:OSBB:XXXX:XXXXXXXXXX.X, ktorý ju vedie pod spisovou značkou 199EX 509/18.

3. Povinný sa návrhom na zastavenie exekúcie zo dňa 12.12.2018, doručeným súdnemu exekútorovi dňa 20.12.2018, domáhal zastavenia exekúcie. Ako dôvod, pre ktorý by mala byť exekúcia zastavená povinný uviedol, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.10.2012 je absolútne neplatný právny úkon, čo má za následok absolútnu neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a teda rozhodcovský súd nemal oprávnenie viesť a vydať rozhodcovský rozsudok, ktorý je nulitným právnym aktom. V zmluve o revolvingovom úvere bod 5. ÚDAJE O POŽADOVANOM REVOLVINGOVOM ÚVERE v Eur (vyplňte) predstavuje v podstate návrh na uzavretie zmluvy (ofertu), ktorý bol podpísaný žalobcom a následne bod 6. ÚDAJE O SCHVÁLENOM REVOLVINGOVOM ÚVERE v EUR (nevyplňajte) predstavuje prijatie návrhu, tieto údaje dopísal oprávnený v Bratislave dňa 1 1.06.2013. (akceptácia). V zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka: „ Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy. Vzhľadom na to, že v bode 5. ÚDAJE O POŽADOVANOM REVOLVINGOVOM ÚVERE v Eur (vyplňte) ktorý predstavuje návrh na uzavretie zmluvy je rozdielny údaj

o RPM-N ako v bode 6. ÚDAJE O SCHVÁLIENOM REVOLVINGOVOM ÚVERE v EUR (nevypíňajte), ktorý predstavuje prijatie návrhu, prijatie návrhu zo strany žalovaného s inou výškou RPMN predstavuje nový návrh na uzavretie zmluvy, ku ktorému však povinný nepristúpil. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníka - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX predstavuje jednostranný právny úkon žalovaného, ktorý povinný nepodpísal, nedošlo tak k platne k uzavretiu zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu. Uvedené potvrdzuje rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 17Co/73/2017 zo dňa 12. 12. 2017 v zmysle ktorého: " Zmluva nemôže vzniknúť inak, než na základe konsenzu zmluvných strán. Predpokladom vzniku zmluvy je návrh toho, kto mieni uzavrieť zmluvu. Návrh zmluvy musí byť prejavom vôle smerujúcej k uzavretiu zmluvy, musí byť adresovaný, určitý. Včasné vyhlásenie osobou, ktorej bol návrh určený, a z ktorého možno vyvodíť jej súhlas, je prijatím návrhu. Ide o jednostranný adresovaný právny úkon adresáta návrhu, ktorým akceptuje návrh (ofertu) v jeho celom rozsahu (obsahu), a tým prejavuje súhlas s uzavretím zmluvy. Forma tohto včasného vyhlásenia nie je predpísaná, okrem prípadov, keď ju určuje zákon alebo dohoda účastníkov. Platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy je zmluva uzavretá a nadobúda účinnosť. Dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné podstatné zmeny, ktoré sú obsiahnuté v prijatí návrhu na uzavretie zmluvy, sa považujú za nový návrh adresáta pôvodného návrhu a súčasne platí, že takýto prejav vôle je aj odmietnutím návrhu (oferty). Uvedené bráni tomu, aby zmluva vznikla inak, než na základe konsenzu zmluvných strán " V zmysle § 530 Občianskeho zákonníka : „ Ak je spotrebiteľská zmluva vyhotovená písomne, predmet a cena nesmú byť uvedené menším písmom ako iná časť takejto zmluvy s výnimkou názvu zmluvy a označení jej častí. Ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ako aj ustanovenia obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach alebo v akýchkoľvek iných zmluvných dokumentoch, ktoré so spotrebiteľskou zmluvou súvisia, nesmú byť uvedené pre spotrebiteľa nečitateľným a menším písmom, ako ustanoví vykonávací predpis. Zmluva uzatvorená v rozpore s týmto ustanovením je neplatná." Predmet zmluvy (to je záväzok žalovaného na poskytnutie peňažných prostriedkov žalobcovi a záväzok žalobcu na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov a zaplatenie odplaty - časť 6 a 7 predtlačte predmetnej formulárovej zmluvy v spojení s ustanoveniami zmluvných dojednaní zmluvy o úvere, teda nejde len o rukou dopísané číselné údaje o výške poskytnutej časti úveru, ročnej úrokovej sadzbe atď., ale aj o samotné vymedzenie vzájomných práv a povinností zmluvných strán tvoriacich samotný predmet zmluvy uvedených v zmluve predtlačeným písmom) je v zmluve uvedený predtlačeným písmom o výške 2 mm. Mimo názvu zmluvy a označení jej jednotlivých častí sa v zmluve nachádzajú časti, ktoré sú uvedené písmom o vyššej výške, ako je výška písma pri predmete zmluvy. Údaje o mene a priezvisku, bydlisku, rodnom čísle . bankového účtu. dátume a uzatvorenia zmluvy sú uvedené písmom vo výške od 3 do 6 mm. Z uvedeného dôvodu ide o formálnu chybu vyhotovenia zmluvy. ktorú Občiansky zákonník v zmysle § 53c sankcionuje absolútnou neplatnosťou zmluvy o úvere. Povinný poukazuje na rozhodnutia Okresného súdu Žilina v principiálne rovnakých veciach (napr. rozsudok sp. zn. 6C/178/2011-60 zo dňa 07.10.2011, rozsudok sp. zn. 13C/41/2011-34 zo dňa 26.05.2011), pričom na odvolanie žalovaného proti týmto rozhodnutiam Okresného súdu Žilina a jeho argumentácii, že Okresný súd Žilina nesprávne a šikanózne aplikoval na daný prípad ustanovenie § 53 c Občianskeho zákonníka, tieto rozhodnutia boli potvrdené Krajským súdom v Žiline ako odvolacím súdom (rozsudok sp. zn. 9Co/29/2012 zo dňa 19.04.2012 a sp. zn. 5Co/294/2011-60 zo dňa 30.01.2012. Krajský súd Žilina v odôvodnení svojho rozhodnutia sa stotožnil v celom rozsahu s právnou argumentáciou a odôvodnením napadnutých rozhodnutí súdov prvej inštancie. Krajský súd Žilina na doplnenie dôvodov svojho rozhodnutia pod sp. zn. 9Co/29/2012 zdôraznil, že po účinnosti novely Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 129/2010 Z. z. bolo na žalovanom. aby zabezpečil vyhotovenie zmluvy tak. aby zodpovedala platnej právnej úprave. Keďže zmluva je neplatná, zmluvné strany si boli povinné vrátiť navzájom poskytnuté plnenia v zmysle zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia. Keďže zmluva bola uzatvorená dňa 19.10.2012, dvojročná subjektívna doba začala plynúť v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka dňa 20.10.2012 a uplynula 19.10.2014, keďže v zmysle § 121 ods. 3 CSP, lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty. Vzhľadom na to, že žalobcom uplatnený návrh bol doručený súdu až dňa 07.09.2015, žalobcom uplatnený nárok je premlčaný v celom rozsahu, oprávnený vznáša námietku premlčania. V prípade, ak súd nebude považovať zmluvu za neplatnú, táto zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Zmluva o úvere neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a to: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru. Je potrebné trvať na tom, že termín konečnej splatnosti úveru musí byť určený konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do takéhoto vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi (rozsudok Krajského súdu Banská

Bystrica zo dňa 10.12.2012 sp. zn. 16Co/315/2012, rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 22.05.2013 sp. zn.(17Co/151/2012), ročná úroková sadzba v zmluve o úvere je v rozpore s dobrými mravmi. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Uvedené uviedol Krajský súd Prešov vo svojom rozsudku sp. zn. 17Co/ 26/2015 : „Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbu uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako 100 % oproti priemeru bánk. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľnú a odporuje dobrým mravom. Preto správne postupoval súd prvého stupňa, ak za t' rozpore s dobrými mravmi považoval úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v tom čase 13,66 % ročne, tak ako to vyplýva z internetovej stránky NBS:'<http://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/udajove-kategorie-sdds/urokovesadzby/priemerne-urokove-miery-z-ul'erov-obchodnych-bank>. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 Ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka a za týchto okolností je potrebné hodnotiť dohodu o výške úrokov ako absolútne neplatnú." Dohodu o poskytovaní služieb bola uzavretá v rozpore s dobrými mravmi, pretože na jej základe sú spotrebiteľovi vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadala, a ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo, čo mu ani nebolo dodané. Veriteľ totiž zinkasuje poplatok za službu, hoci žiadnu službu spotrebiteľovi neposkytol a možno ani v budúcnosti neposkytne, keď aj podľa čl. 1 bodu 1 tejto dohody, zákazník má právo zrušiť alebo pozastaviť písomnou formou poskytovanie jednotlivých služieb, čím však nie je dotknutá povinnosť uhradiť odplatu". Dohoda o poskytovaní služieb predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, je neplatná. Uvedené potvrdil Krajský súd Banská Bystrica vo svojom rozhodnutí zo dňa 24. 2. 2016 sp. zn. 15Co/39/2016, kde zároveň uviedol : „Dohoda o poskytovaní služieb bola uzavretá v ten istý deň a pod tým istým číslom ako Zmluva o revolvingovom úvere a hoci bola uzavretá na samostatnej listine, ako samostatný právny úkon, to ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dohodnutá v tom slova zmysle, že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky, ako tvrdí odporca. Dohoda o poskytovaní služieb má povahu formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli samotnú Zmluvu o revolvingovom úvere, pričom dlžníkovi (navrhovateľovi) bola predložená na podpis spolu so Zmluvou o revolvingovom úvere. Nie je zrejmé, či dlžník (navrhovateľ) pochopil význam a zmysel Dohody o poskytovaní služieb, služieb, ktoré úzko a bezprostredne súvisia so Zmluvou o revolvingovom úvere, či dlžníkovi boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie o jej obsahu. Uvedené okolnosti súvisiace s uzavretím zmluvného vzťahu nemožno zneužívať k záverom o individuálnom vyjednaní - že dlžník mal možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na uzavretie aj tejto Dohody o poskytovaní služieb. Tvrdenie odporcu, že ak by navrhovateľ nemal záujem o podpis akéhokoľvek dokumentu, potom ho podpísať nemusel", je arbitrárne. A pokiaľ odporca poukazuje na to, že navrhovateľ mal možnosť s odporcom dohodnúť sa na zmene Dohody po jej podpise (ukončiť jej trvanie aj takýmto spôsobom), takáto možnosť bola viacmenej len iluzórna, keďže sám odporca v odvolaní zdôraznil, že zmena každej zmluvy je v zásade možná len (vzájomnou) dohodou zmluvných strán - teda k zrušeniu Dohody sa vyžadoval súhlas odporcu, ktorého postavenie by sa udelením takéhoto súhlasu jednoznačne zhoršilo - stratil by možnosť výberu ďalších (nemalých) platieb od dlžníka, platených nad rámec úverových splátok. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že Dohoda obsahuje zmluvné podmienky, ktoré sú neprimerané, neprijateľné a dodávateľ (odporca) pri uzatváraní zmluvy uplatnil obchodnú prax, ktorú možno považovať za nekalú. Odhliadnuc od dôvodov nekalosti, ktoré uviedol okresný súd, nekalosť treba vidieť aj v tom, keď odporca použil, resp. vo všeobecnosti používa formulárový text dohody (ale aj zmluvy a všeobecných obchodných podmienok) s takmer nečitateľným (drobným) písmom." Princíp „vigilantibus iura scripta sunt" (právo patrí bdelym) v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Uvedené opakovane skonštatoval aj Najvyšší súd SR (uznesenie zo 16. Januára 2013 sp. zn. 6 M Cdo/9/2012. uznesenie z 21. marca 2012 sp. zn. 6 Cdo/1/2012. uznesenie sp. zn. 5 Cdo/61/2012). Zásada, podľa ktorej právo patrí bdelym, musela tak ustúpiť princípom ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany. Zmluvná pokuta pri danom veriteľovi je jednoznačne neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože nebola individuálne dojednaná a spôsobuje hrubú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán. Dané ustanovenie zmluvy je neplatné aj s poukazom na ustanovenie § 3a ods. 1 Nariadenie vlády

č. 87/1995 Z. z. . ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: „Ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú spolu prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa osobitného predpisu2a) pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády: za rozhodujúcu sa považuje ročná percentuálna miera nákladov pre obdobný typ spotrebiteľského úveru.“ Rozhodcovská zmluva je formulárovou zmluvou nachádzajúcou sa na samostatnej listine, podpísaná oboma zmluvnými stranami. Z týchto skutočností však jednoznačne nevyplýva, že ide o samostatnú zmluvu. Je nesporné, že rozhodcovskú zmluvu podpísal povinný spolu so zmluvou o úvere ako viaceru spolu súvisiacich dokumentov. Uvedenie rozhodcovskej zmluvy na samostatný list malo za účel obchádzanie zákonnej úpravy ochrany spotrebiteľa a nie individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky. Napriek skutočnosti, že rozhodcovská doložka je uvedená ako samostatná rozhodcovská zmluva, ide len o zmluvné dojednanie tvoriace súčasť úverovej zmluvy, ktorá má formulárový charakter, a ktorej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, preto ju podľa § 53 ods. 2 OZ nemožno považovať za individuálne dojednanú. Skutočnosť, že vo formulári rozhodcovskej zmluvy je uvedené, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere, nie je dostatočným dôkazom, že tomu tak aj bolo. Nesporným dôkazom slobodného a individuálneho uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy by bola situácia, keď rozhodcovská doložka, resp. zmluva by bola uzatvorená až určitý čas po uzatvorení zmluvy o úvere a poskytnutí finančných prostriedkov, za predpokladu, že by nebolo uzatvorenie inej dohody v prospech dlžníka (napr. splátkového kalendára) podmienené uzatvorením rozhodcovskej zmluvy, ako to v praxi často býva. Z rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že akékoľvek spory budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo pred rozhodcom v rozhodcovskom konaní, výber je na žalobcovi. V prípade, že povinný sa rozhodne podať žalobu na rozhodcovský súd, vyberie niektorý z uvedených rozhodcovských súdov. Rozhodcovská doložka je síce tzv. nevýhradnou rozhodcovskou doložkou, teda dáva na výber medzi všeobecným a rozhodcovským súdom, pričom možnosť voľby je vždy na žalobcovi. Žalobcom je však takmer pravidelne veriteľ - dodávateľ (oprávnený), a teda aj právo voľby je na veriteľovi a možnosť voľby dlžníka - spotrebiteľa je len iluzórna. Rozhodcovská doložka znemožňuje povinnému dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak veriteľ podá žalobu u rozhodcu. Takto dojednaná rozhodcovská doložka spôsobuje hrubú jednostrannú výhodnosť pre veriteľa - dodávateľa, pretože výber rozhodcov dodávateľom je obsahom všeobecných podmienok tvoriacich súčasť úverovej zmluvy, ktorá je dodávateľom vopred pripravená. Spotrebiteľ nemal možnosť obsah zmluvy, a teda ani rozhodcovskej doložky, ovplyvniť, mohol ju ako celok len prijať alebo odmietnuť. Nemožno uvažovať nad tým, že by rozhodcovská doložka bola individuálne dojednanou zmluvnou podmienkou. Rozhodcovská doložka dojednaná za týchto podmienok môže ľahko slúžiť na obchádzanie platnej právnej úpravy slúžiacej na ochranu spotrebiteľa. Dodávateľ, ktorý fakticky určuje, ktorý rozhodcovský súd (rozhodca) bude rozhodovať o prípadných sporoch zo zmluvy, je pre vybraný rozhodcovský súd (rozhodcu) zdrojom príjmov, preto je namieste obava, do akej miery je rozhodcovské konanie u dodávateľom vybraného rozhodcovského súdu objektívne. Uvedené vyslovil Krajský súd Trnava v Uznesení zo dňa 24.02.2015 sp. zn. 9CoE/5/2015, v ktorom potvrdil Uznesenie súdu prvej inštancie, ktorý zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku, vydaného na základe rozhodcovskej zmluvy žalovaného zo dňa 07.02.2013. Na základe uvedených skutočností je rozhodcovská zmluva aj pre rozpor s ochranou spotrebiteľa neplatná, nebola daná právomoc rozhodcovského súdu na vydanie rozsudku. Z vyššie uvedených dôvodov však tiež vyplýva, že oprávnený nemá nárok na žiadnu dlžnú sumu, keďže nárok žalovaného v rozhodcovskom konaní je premlčaný. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhuje, aby exekučný súd zastavil exekúciu vo vyššie uvedenej exekučnej veci.

4. K návrhu povinného na zastavenie exekúcie prostredníctvom právneho zástupcu sa vyjadril aj oprávnený, ktorý uviedol, že so zastavením exekúcie nesúhlasí. Ohľadom tvrdení povinného v návrhu na zastavenie exekúcie uvádza, že je potrebné podotknúť, že v rámci exekučného konania možno preskúmať okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a nie okolnosti, ktoré existovali pred jeho vznikom spočívajúce napr. v podobe riešenia otázky týkajúcej sa záväzkového vzťahu, rozhodcovskej zmluvy a pod. Okolnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu mal povinný možnosť uplatniť v základnom konaní zákonom stanoveným spôsobom. Povinný však možnosť namietať tieto dôvody v základnom konaní nevyužil. Exekučný súd nedisponuje právomocou riešiť okolnosti, ktoré nastali, pred vznikom exekučného titulu. Návrh na zastavenie exekúcie nepredstavuje ďalší opravný prostriedok proti exekučnému titulu a povinný by nemal mať možnosť namietať skutočnosti, ktoré

opomenul a neuplatnil v základnom konaní. Uvádza, že návrh na zastavenie nemožno zaradiť pod ustanovenie §61k ods. 1 písm. d), ktoré podľa dôvodovej správy predstavuje nahradenie pôvodného inštitútu námietok proti upovedomeniu o začatí exekúcie. Ďalej uvádza, že v súdnej praxi je ustálené, že z podstaty exekučného konania vyplýva, že existencia práva a tomu zodpovedajúcej povinnosti musí byť najprv určená rozhodnutím príslušného štátneho orgánu alebo iným zákonom stanoveným spôsobom. Z toho dôvodu je nutné, aby všetko, čo je potrebné pre určenie práv, bolo vykonané v konaní vo veci samej. V konaní o vymoženie takto určeného práva je potom možné prihliadnuť už iba na to, čo sa udialo po vydaní exekučného titulu. Okolnosti, ktoré nastali pred vydaním titulu, zákon umožňuje uplatniť len v konaní vo veci samej a spôsobom na to určeným. Ich relevancia sa dovŕšuje vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stáva podkladom pre exekúciu. Uvádzané skutočnosti opiera o rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3CoE/275/2014 zo dňa 15.04.2015 a rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV číslo konania 16Er/5381/2014-56 zo dňa 01.12.2015. Uvádza, že tvrdenia povinného o obsahu rozhodcovskej zmluvy sú v rozpore so skutkovým a právnym stavom. V prípade rozhodcovskej zmluvy je vzhľadom na ustanovenie bodu 3 a 5, vylúčené splnenie podmienky podľa § 53 ods.4 písm. r) Občianskeho zákonníka a teda rozhodcovská zmluva ani žiadnu neprijateľnú podmienku neobsahuje a ani sama takou podmienkou nie je. Z formulácie v rozhodcovskej zmluve vyplýva, že spory zo zmluvy o revolvingovom úvere môžu byť riešené buď v konaní pred všeobecným súdom alebo pred rozhodcovským súdom. Zmluva neobsahuje povinnosť postupovať výlučne prostredníctvom rozhodcovského konania pri riešení sporov, nezrovnalostí, nárokov medzi zmluvnými stranami atď. Spotrebiteľ a dodávateľ nie sú nijako limitovaný pri podaní žaloby. Rozhodcovská zmluva nikdy nebola podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, je samostatným právnym úkonom, ktorého uzavretie je možnosťou ale nie povinnosťou a táto skutočnosť vyplýva z bodu 2. rozhodcovskej zmluvy, ale aj z práva na jednostranné odstúpenie od nej. Povinný teda mohol nepristúpiť na uzavretie rozhodcovskej zmluvy resp. aj jednostranne dosiahnuť zánik takejto dohody, a to v oboch prípadoch bez vplyvu na uzavretie resp. existenciu zmluvy o revolvingovom úvere. Je nesporným, že vlastným úkonom mohol ovplyvniť existenciu rozhodcovskej zmluvy a teda aj obsah vzájomného vzťahu s oprávneným. Rozhodcovská zmluva je samostatným právnym úkonom a nie je súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere. Rozhodcovská zmluva preto nemôže byť neprijateľnou podmienkou. Uvádza, že z rozhodcovskej zmluvy výslovne vyplýva, že jej uzavretie nie je podmienkou uzavretia samotnej zmluvy o revolvingovom úvere, ale výslovne z nej vyplýva možnosť jednostranne odstúpiť do 14 dní od jej uzavretia. Poučenie spotrebiteľa o tom, že rozhodcovskú zmluvu nie je povinný uzavrieť a že táto skutočnosť nebude mať vplyv na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere je významovo jednoznačné a nesporné, zrozumiteľné pre priemerného spotrebiteľa, ktorý si uvedené ustanovenie prečíta. Ďalej uvádza, že na vznik rozhodcovskej zmluvy je potrebné okrem vyplnenia aj akceptovanie písomným podpisom, ktorý povinný dobrovoľne urobil a nevyužil možnosť od zmluvy odstúpiť. Uvedené podložil rozhodnutím Najvyššieho súdu sp. zn. 3MCd/2011 zo dňa 22.11.2012 a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.4CoE/37/2017 zo dňa 07.06.2017 a sp. zn. 17Co/919/2015. Oprávnený ďalej uvádza, že povinný uzatvoril rozhodcovskú zmluvu dobrovoľne a to i napriek poučeniu v bode 2, že tak urobiť nemusí, a že nejde o podmienku poskytnutia úveru, a to aj napriek podrobnému poučeniu o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy a priebehu rozhodcovského konania. Oprávnený poukazuje že povinného poučil o význame a účinkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy. Oprávnený uvádza, že povinného napriek tomu, že zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní to v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy nevyžadoval poučenie spotrebiteľa o dôsledkoch uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy, tento ho nad rámec povinnosti poučil a to v rozsahu dostačujúcom aj podľa zákona č. 335/2014 Z.z.. Povinný mal teda dostatočné poučenie o tom, čo uzavretie rozhodcovskej zmluvy znamená a aké dôsledky z tohto úkonu vyplývajú. Povinnému bola predložená zmluva o revolvingovom úvere a rozhodcovská zmluva na samostatných listinách. Z názvu každého z uvedených právnych úkonov vyplýva, že ide o dva samostatné právne úkony. Z obsahu oboch zmlúv nesporne vyplýva, že sú uzatvárané nezávisle a že uzavretie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Oprávnený ďalej uviedol, že námietku premlčania povinný tiež žiadnym spôsobom neodôvodnil. Rozhodcovský rozsudok sp. zn. 253/08/15 nadobudol právoplatnosť dňa 15.10.2016 a vykonateľnosť dňa 19.10.2016. návrh na vykonanie exekúcie bol podaný dňa 26.10.2018, preto nárok oprávneného vymáhať svoju pohľadávku nie je premlčaný. Námietka povinného je preto v celom rozsahu nedôvodná. Vzhľadom na uvedené oprávnený navrhuje, aby súd návrh povinného na zastavenie exekúcie v celom rozsahu zamietol a zároveň aby priznal oprávnenému nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100%, ktoré ku dňu podania vyjadrenia sú v celkovej výške 43,44 Eur vrátane DPH.

5. Súdny exekútor predložil súdu návrh povinného na zastavenie dňa 27.12.2018. súdny exekútor dodatočne súdu doručil vyjadrenie oprávneného k návrhu povinného na zastavenie exekúcie dňa 10.01.2020. Súdny exekútor vo svojom vyjadrení uviedol, že na exekútorský úrad bolo doručené podanie povinného vo veci 199EX 509/18 - 36, v zákonne stanovenej lehote, podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods.2 EP. Oprávnenému bol zaslaný návrh na zastavenie exekúcie od povinnej k jeho vyjadreniu. Oprávnený doručil svoje vyjadrenie na exekútorský úrad. Zároveň súdny exekútor predložil súdu doručenkou preukazujúcu, že upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnému doručené dňa 06.12.2018. Návrh na zastavenie exekúcie bol teda podaný v zákonnej lehote.

6. Podľa § 57 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), vydané poverenie na vykonanie exekúcie súd odošle poverenému exekútorovi spolu s rovnopisom návrhu na vykonanie exekúcie alebo spolu s údajmi z návrhu na vykonanie exekúcie. Doručením poverenia na vykonanie exekúcie exekútorovi sa začína exekúcia.

7. Podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku.

8. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

9. Podľa § 61k ods. 5 Exekučného poriadku, návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhne zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojím vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu.

10. Podľa § 61l ods. 3 prvej vety Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne.

11. Podľa § 61o prvej časti vety Exekučného poriadku, Ak povinný splnil vymáhaný nárok vrátane trov exekúcie alebo exekútor vymohol vymáhaný nárok vrátane trov exekúcie, exekútor vydá upovedomenie o ukončení exekúcie.

12. Súd uvádza, že preskúmal návrh povinného na zastavenie exekúcie v zmysle ustanovení Exekučného poriadku v platnom znení a taktiež sa oboznámil s vyjadrením oprávneného ako aj s vyjadrením súdneho exekútora.

13. Súd zaoberal otázkou, či bola exekúcia začatá dôvodne. Exekučný súd v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie sa posudzuje v čase začatia exekučného konania, t.j. dňom, v ktorom bol návrh na vykonanie exekúcie doručený súdu. Povinný nemôže v návrhu na zastavenie exekúcie namietat' skutočnosti, ktoré vznikli pred vydaním exekučného titulu. Tieto skutočnosti mal namietat' v konaní základnom a ak tak opomenul, nie je mu poskytnutá ochrana v exekučnom konaní. Pokiaľ povinný nesúhlasil s vydaným rozhodnutím a považoval nárok oprávneného za nedôvodný, mal možnosť v zmysle poučenia podať proti nemu v zákonom stanovenej lehote žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, kde by v rámci dokazovania mohol uplatniť všetky svoje námietky a výhrady k exekučnému titulu.

14. Účelom exekučného konania je nútená realizácia exekučného titulu vykonaná zásahom do práv povinného. Uskutočňuje sa za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi s cieľom uspokojiť nárok oprávneného, ktorá mu bola priznaná vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, prípadne vo verejnej listine (notárska zápisnica) a dobrovoľne sa nesplnila. Základnou vlastnosťou, ktorú musí mať každý exekučný titul bez ohľadu na jeho druh, je vykonateľnosť. Vykonateľnosťou sa vo všeobecnosti rozumejú účinky (vlastnosti) rozhodnutia umožňujúce núteným spôsobom aj proti vôli povinného realizovať povinnosť obsiahnutú vo výroku rozhodnutia, ktorá nebola

dobrovoľne splnená. Vykonateľnosť exekučného titulu sa skúma ex offa, a to tak z formálnej stránky ako aj zo stránky materiálnej. Formálna a materiálna vykonateľnosť exekučného titulu sú rovnocenné zložky vykonateľnosti rozhodnutia. Chybnosť alebo nedostatok niektorej zložky vykonateľnosti spôsobuje neprípustnosť exekúcie a jej zastavenie v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania. Súd je v exekučnom konaní v ktoromkoľvek štádiu povinný skúmať materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu, ako aj zhodu návrhu na vykonanie exekúcie s exekučným titulom, a to nielen v štádiu preskúmania návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 1 Exekučného poriadku za účelom vydania poverenia na vykonanie exekúcie, ale aj za účelom zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť z dôvodu podľa § 53 ods. 3 Exekučného poriadku, alebo taktiež aj v prípade, keď by došlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie pre zistenie dôvodu na zastavenie exekučného konania podľa § 61k ods.1 Exekučného poriadku a to aj bez návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

15. Súd preskúmaním exekučného titulu, návrhu povinného na zastavenie exekúcie, ako aj vydrenia oprávneného, zistil, že rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc na vydanie exekučného titulu od rozhodcovskej zmluvy uzavretej medzi oprávneným a povinným dňa 19.10.2012. Zo samostatne uzavretej rozhodcovskej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, ktorá nie je súčasťou Zmluvy o revolvingovom úvere a nebola ani podmienkou uzatvorenia a vykonávania Zmluvy o revolvingovom úvere, o čom ho oprávnený tiež informoval (bod 2 zmluvy) je zrejmé, že ide o medzi zmluvnými stranami dohodnutý spôsob riešenia možných sporov vyplývajúcich zo Zmluvy o revolvingovom úvere. Z uvedených dôvodov súd považuje rozhodcovskú zmluvu, ktorá založila právomoc rozhodcovského súdu vydať exekučný titul za platný právny úkon. Povinný mal aj po podpise rozhodcovskej zmluvy možnosť odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy do 14 dní bez udania dôvodu (bod 7 zmluvy), čo nevyužil, a teda svojím podpisom súhlasil, že prípadné vzniknuté spory sa budú riešiť v rozhodcovskom konaní. Exekučný súd týmto konštatuje, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané na podklade právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, kde bola povinnému uložená povinnosť uhradiť oprávnenému pohľadávku vo výške 477,15 Eur s príslušenstvom, ktorá ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie bola zo strany povinného dobrovoľne splnená len čiastočne.

16. Exekučný súd konštatuje, že rozhodcovská zmluva, zakladajúca legitimitu pre exekučný titul v danej exekučnej veci, nebola zakomponovaná ako súčasť formulárovej úverovej zmluvy, nakoľko bola zmluvnými stranami uzatvorená osobitne. Táto listina navyše je aj označená výrazne ako ROZHODCOVSKÁ ZMLUVA. Takže už aj z jej označenia muselo byť, resp. malo byť aj bežnému spotrebiteľovi zrejmé, o aký konkrétny právny úkon ide, pretože nebola len včlenená do iných zmluvných ustanovení, s obsahom ktorých by splyvala. Podstatná z hľadiska posúdenia individuálnosti tohto zmluvného právneho vzťahu je skutočnosť, že rozhodcovská zmluva je formálne odčlenená od všetkých ostatných zmluvných dojednaní, je individualizovaná vo vzťahu ku konkrétnemu spotrebiteľovi, číslo Rozhodcovskej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zodpovedá číslu zmluvy o revolvingovom úvere uzatvorenej toho istého dňa medzi oprávneným a povinným, je osobitne datovaná a aj osobitne podpísaná povinnou osobou - spotrebiteľom. Za predpokladu takéhoto koncipovania rozhodcovskej zmluvy potom nemožno mať za to, že toto zmluvné dojednanie nebolo individuálne so spotrebiteľom dojednané, pretože celkom zjavne spotrebiteľ mal možnosť osobitne túto zmluvu neprijíť a nepodpísať. V danej veci bolo potrebné zohľadniť, že spotrebiteľ mohol spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu ako celok odmietnuť a neprijíť, resp. od zmluvy do 14 dní odstúpiť. V zmluve bola daná možnosť voľby medzi všeobecným súdom alebo vybraným rozhodcovským súdom. Z toho súd vyvodil záver, že sa nejedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

17. Spotrebiteľ má síce nárok na osobitnú právnu ochranu, avšak ani táto nemôže nadobudnúť bezmedzný charakter až do takej miery, že by úplne a bezvýhradne zbavovala spotrebiteľa potrebnej miery obozretnosti a jeho miery nevyhnutnej zodpovednosti za právne úkony, ktoré osobitne verifikoval svojím podpisom a ku ktorým pristúpil a zasahovať tak do zmluvnej voľnosti účastníka zmluvného vzťahu. Súd zastáva názor, že jednak z označenia a aj koncipovania osobitne vyhotovenej rozhodcovskej zmluvy muselo byť aj bežnému spotrebiteľovi zrejmé, aký právny úkon vykonáva. Pritom sám povinný v podanom návrhu na zastavenie exekúcie preukázal, že má znalosti z oblasti spotrebiteľského práva, a preto nemožno mať pochybnosti o tom, že si nebol vedomý aký právny úkon vykonáva pri podpise rozhodcovskej zmluvy. Je pritom nutné vychádzať z platnej právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv, ktorá nevyklučuje možnosť uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy aj so spotrebiteľom, za predpokladu, ak tieto podmienky boli so spotrebiteľom individuálne dojednané. Navyše prijatím zákona č. 335/2014 Z. z.

o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov sú koncipované spotrebiteľské rozhodcovské sudy, ktoré už v rozhodcovskom konaní prihliadajú na spotrebiteľský charakter konania ako aj na postavenie povinného ako slabšej strany.

18. Exekučný súd ďalej zdôrazňuje, že nie je príslušný skúmať hmotnoprávnu správnosť exekučného titulu, resp. preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia (vrátenie postupu orgánu) vydaného v základnom konaní (tzv. materiálna vykonateľnosť). Obsahom tohto rozhodnutia je viazaný a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania (aj vtedy ak by existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. To teda znamená, že vytýkané nedostatky v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu (NS ČR 20 Cdo 1940/2008). Nerešpektovanie exekučného titulu by totiž znamenalo „nepripustnú nápravu“ vykonávaného rozhodnutia.

19. Súd vychádzal pri rozhodovaní z dokumentov, ktoré sú uvedené v tomto odôvodnení, a dospel k právnenému názoru, že návrh povinného na zastavenie exekúcie na základe vyššie uvedených dôvodov nie je dôvodný, súd nemal preukázané zo strany povinného, že bola naplnená podmienka na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, preto návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

20. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

21. Podľa § 199e Exekučného poriadku, k je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

22. Podľa § 13a ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len ako „Vyhláška“), odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu.

23. Súd priznal oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie v súlade s § 199d ods. 1 Exekučného poriadku vo výške 43,44 eura (odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny za dva úkony právnej služby spolu vo výške 16,60 eur + 2x režijný paušál vo výške 9,80 eur + 20% DPH).

24. Súd po právoplatnosti tohto uznesenia vydá dodatok k povereniu v zmysle § 199d ods. 1 Exekučného poriadku.

25. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a zo skutočnosti, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie neuviedol žiadne ďalšie skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, a návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol a oprávnenému priznal náhradu trov, ktoré mu vznikli v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.